

tidligere tidspunkt end i dag – hvis ellers hr. Thulesen Dahl har tid til at høre efter; det har han åbenbart ikke – vil jeg godt bede dokumentere, at jeg har givet udtryk for, at der skulle gribes ind tidligere end i dag.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Jeg bliver altså mere og mere mystificeret over, hvad det egentlig er, man er blevet enig om. Nu forstår jeg på den konservative ordfører, at det her er udtryk for en opprioritering af børnefamilierne, og så er der jo nogle, der må betale.

Jamen forstår den konservative ordfører da ikke, at hele problemet er, at børnefamilieforældre, der arbejder i bygningsindustrien, er løsarbejdere eller er midlertidigt ramt af arbejdsløshed, ikke får noget ekstra? Det er det, der er hele problemet. Hvordan kan han så sige, at det er udtryk for, at vi har opprioriteret børnefamilierne? Det er jo ikke udtryk for det, og derfor bliver jeg nødt til at spørge: Har Det Konservative Folkeparti overhovedet læst den aftale, det har indgået med regeringen?

(Kort bemærkning).

Knud Erik Kirkegaard (KF):

Jeg vil godt gøre hr. Søren Søndergaard opmærksom på, at vi ikke har indgået anden aftale med regeringen, end at vi vil se positivt på det forslag om et lovindgreb, som regeringen er kommet frem med, og det gør vi.

At hr. Søren Søndergaard så ikke forstår mig, det er så beklageligt. Det kan være min fejl, det kan – og det er nok sandsynligt – også være hr. Søren Søndergaards fejl.

Ole Sohn (SF):

Det var en overraskelse for mange, at lønmodtagerne stemte nej til mæglingforslaget mellem LO og DA. De mente spørgsmålet om den 6. ferieuge alvorligt. De ville ikke lade sig nøje med fridage, som de i forvejen havde, og de ville ikke lade sig nøje med smulerne fra de riges bord.

Igennem de seneste mange år har vi fået at vide, at det går godt, og beviserne herfor har jo jævnlig været præsenteret gennem medierne. Overskuddene er rekordhøje. De nyeste tal viser faktisk, at indtjeningen i 1997 har taget et hop opad med mere end 20 pct., og aktiekurserne er næsten tredoblet siden årsskiftet 1992-93 svarende til en gevinst på næsten 800 mia. kr., hvilket også har gjort, at aktieudbytteerne er

utrolig store, fordi virksomhederne ikke selv kan bruge alle pengene.

Kravet om en 6. ferieuge er rimeligt. Familiernes behov for mere fritid er velbegrunderet, fordi der i dag bruges væsentlig mere tid på arbejde og transport end tidligere. I 1990'erne brugte en gennemsnitsfamilie 50 timer om ugen til arbejde og transport, i dag bruger gennemsnitsfamilien ca. 80 timer. Mere tid til den enkelte er et udtryk for en moderne arbejdsmarkeds- og familiepolitik, og til glæde for finansministeren betyder længere ferie og mere fritid ikke samtidig mere forbrug.

Det tjener LO til ære, at vi tog afstemningsresultatet alvorligt og samlede om kravet om en 6. ferieuge, og det tjener LO til ære, at de har iværksat en disciplineret konflikt, hvor formålet er at ramme arbejdsgiverne hårdt samtidig med, at livsvigtige funktioner friholdes. Det har været en strejketaktik, der skulle gøre det vanskeligt for regeringen at gribe ind i den lovligt varslede konflikt.

Heroverfor har arbejdsgiverne indtaget de korslagte armes politik og bevidst og målrettet satset på et politisk indgreb, som regeringen nu har præsenteret Folketinget for. Statsministeren har lanceret indgrebet med begrundelsen »nu er der intet alternativ til et politisk indgreb«. Den udlægning er kun rigtig, hvis regeringens politik er at imødekomme arbejdsgivernes holdning, for der er et alternativ.

Alternativet består i at respektere det faglige demokrati og lade styrkeprøven mellem lønmodtagere og arbejdsgivere udfolde sig. Det, at arbejdsmarkedets parter selv fastsætter løn- og ansættelsesvilkår, er jo netop det centrale i den danske model, og den danske model var jo også, hvad Folketinget netop ønskede at styrke, da det i 1996 vedtog den nye forligsmandslov.

Urafstemningen denne gang har vist, at de nye regler virker. Demokratiet blomstrer, og stemmeprocenten har denne gang været væsentlig højere end tidligere. Derfor burde regering og Folketing stå ved sine beslutninger og lade det faglige demokrati råde, eller sagt med tidligere arbejdsminister Jytte Andersens ord fra debatten om forligsmandslovens revision: Det handler dybest set om at blande sig så lidt som muligt og have respekt for arbejdsmarkedsparternes ønske om deres eget sæt spilleregler.

Med regeringens forslag til indgreb i konflikten undergraves den fri forhandlingsret og det faglige demokrati. Derfor kan SF ikke tilslutte